

Gotes de mel, gotes de fel

Silvia Ferragut Borbón

Premi de relats curts l'Angorfa, 2021

GOTES DE MEL

Cada cop que mira enrere se n'adona de lo sorprenent que pot arribar a ser la vida, una vida que vivia sense saber de la seva existència i que ara ja li costaria d'entendre sense ell.

Encara recorda la primera escena, la primera trobada cara a cara després de moltes hores de textos en una pantalla, el primer plano d'exterior al que li van succeir molts d'altres: un cafè al *Blau*, trobades a la platja, vermouths al *Sol y Sombra* i més platja, més sol, més sorra... Fins que va arribar el plano interior... I va tornar a lluir el sol!!!

EL TRENCACLOSQUES

Quan era petita no pensava, pensaven per ella. Ningú li demanava l'opinió, li deien el que havia d'opinar. Ningú no li preguntava el que volia, decidien ells què era el que havia de desitjar.

Tots els que l'envoltaven es van posar d'acord en voler sempre "el millor per ella", però ningú es va preocupar mai en preguntar-li-ho, es veu que ells ja ho sabien!

Aquell era un món que, vist des d'ara el recorda com minúscul, fosc, trist, on cada petita cosa tenia el seu lloc... un lloc únic i intransferible que li era imposat.

Es va fer gran... ja era adolescent i semblava ser que quan ets adolescent has de matar els pares per ser tu mateix, però ella va continuar obeint, fent les coses "Com Déu mana" i "porque lo digo yo y se acabó el carbón!"

I es va fer més i més i més gran fins que se'n va adonar que el món que coneixia era ple de peces immòbils, perfectament encaixades, però que aquest no era l'únic món possible, ni el millor, ni molt menys aquell en el que ella volia continuar creixent.

I va aprendre que les peces poden canviar-se de lloc sense que el món es trenqui i que el lloc on posar-les el podia decidir ella per tal de crear-se "el seu món", ara sí "únic i intransferible" almenys fins que decideixi tornar a fer-hi reformes.

Ella sol volia tenir prou capacitat per fer i refer el seu trencaclosques totes les vegades que volgués, sense cansar-se i amb tots els forats que calguessin.

Les coses que encaixen queden tancades, s'ofeguen i es moren perquè no deixen lloc per

passar l'aire i, en no poder eixamplar-se, peten.

"No vull més taps a la meua vida", es deia, "m'agraden més els forats: deixen passar el vent i tots els sons que aquest ens porta, deixen passar la llum... deixen crear vida!!!"

VISITA

Cada cop que el mira es pregunta si fa bé en animar-lo, en dir-li que se'n sortirà, que tot anirà bé. I s'ho pregunta perquè ara ella ja no sap si això serà veritat. El que sí sap però és que té al davant seu tot un home, un home bo que intenta sortir-se'n en un món ple de contrasentits, ple de malparits que, almenys de portes enfora, triomfen, i ple també de bona gent que veu ensorrar-se el seu món i, amb ell, totes les seves il·lusions.

Ara, de cop, asseguda a la cuina de casa seva, ha entès que aquest viatge no ha estat casual; una visita curta que li ha alegrat l'ànima i que ara entén que necessitaven tots dos. Ell no ha fet més que un alt en el camí. I ella no ha fet més que allò que li ha dit el cor: enganxar-li una mica més els dits a la seva taula de salvació, uns dits que aquest cop, per primera vegada, ha vist més febles, més tremolosos, amb algun petit indicatiu de fins i tot voler abandonar la taula. Ella li ha fet incrustar-hi les ungles però ara, l'endemà de la visita, el dia en que tot va retornant al seu ritme habitual, es pregunta si ha fet bé.

De sobte, enmig de la tristesa i de més d'una llàgrima que ja li arriba als llavis, una veueta s'alça i li diu: "És clar que sí, Laura, és clar que has fet bé; és clar que se'n sortirà; és clar que el món tornarà a tenir sentit". Alça els ulls, mira a l'horitzó i pensa que el seu cor té raó, no pot ser d'altra manera.

"Necessito veure el mar", pensa. S'aixeca i surt de casa.

Laura, la ingènua Laura, marxa carrer avall en busca d'un mar que sempre la serena.

SALA D'ESPERA

Asseguda immòbil al davant d'aquella paret de vidre, veient passar les poques persones que a aquella hora anaven o venien de ves a saber tu d'on, va tenir una sensació estranya. Aquella era

per a ella una nova experiència, no buscada sinó trobada, com quasi tot a la seva vida.

Sempre havia sentit parlar de la gent que feia de les estacions de tren el seu hàbitat, però mai no havia tingut l'ocasió d'experimentar-ho. I ara ho estava fent, casualment.

Havia demanat a la seva amiga que l'acompanyés a l'estació. Havien estat tota la nit de festa com feia temps que no feia, però ara no li venia de gust quedar-se a dormir a casa seva, necessitava el seu propi llit. Sabia que al despertar no estaria per fer compliments a ningú. Ja no tenia ganes de fer bona cara quan la ressaca li donava un aspecte espantós i un estomac destruït. Preferia dormir la mona al tren i donar a l'atzar la possibilitat de despertar-la abans d'arribar a la seva estació... o no!

És per això que havia decidit canviar el bitllet i tornar abans a casa, una casa de la que feia poques hores que havia sortit però que ara li mancava.

Així doncs es va trobar, sense buscar-ho, asseguda en una sala d'espera, en una estació quasi deserta i les úniques persones que es trobaven prop seu li van fer por; homes asseguts separatament, amb aspecte trist i mirada perduda. No semblaven esperar cap tren sinó més aviat haver-los perdut ja tots. Aquesta tristor, aquesta buidor d'ulls, aquesta solitud li van fer por. Sí, por a ella que sempre havia estat forta, que sempre havia buscat la solitud per refugiar-se i desconnectar a estones d'un món que, sovint, la tornava boja. I ara, en canvi, es sentia insegura per estar sola, rodejada d'homes sols.

De sobte una veu càlida va anunciar per megafonia la sortida del seu tren i això la va fer revifar, es va aixecar de cop i, sense mirar enrere, va sortir de la sala en busca d'aquell tren que la portava a casa, allunyant-la de les pors de fora.

RUTINA

N'estava farta de la seva muntanya russa: de vegades es trobava molt lligada a tot i a tothom, tant que no podia fer ni un pas; d'altres, en canvi, ni el pare, ni la mare, ni l'home, ni els fills aconseguien que no pensés en trencar en tot i fotre el camp.

Quan mirava al seu voltant veia un món que li havia costat molt de construir però que ara ja no li agradava gens.

Cada cop que el Joan la buscava li semblava un estrany i li pujava coll amunt una sensació

d'ofec. On era aquell noi grassonet però simpàtic que li havia robat el cor? Aquell noi que havia aconseguit que ella, dona d'asfalt, anés a parar a aquell poble enmig del no-res.

Encara ara, després de tants anys, es descobria al carrer buscant una parada de metro fins que baixava dels seus núvols, aterrava i recordava que en aquell poble l'única cosa que corria sota terra eren les rates que omplien les clavegueres i que, de tant en tant, es passejaven pel rebost i la feien xisclar tement pel seu cor, mentre l'home, el seu Joan, es feia un tip de riure.

Quantes coses fetes per amor, quantes renúncies per amor,... I ara? On era ara l'amor? Qui era aquest obès, calb i ximplot que passava de tant en tant pel seu llit?

Els fills tampoc omplien ja el seu buit. Molta ocupació i sacrificis durant força anys, però ara ja feia temps que volaven sols i només tornaven al cau quan les coses es torçaven.

Amb aquests pensaments va arribar a la porta de casa carregada com un ruc. Havia sortit a primera hora, sol per comprar quatre coses, però ja se sap, avui és dia de mercat i, de parada en parada, havia acabat per omplir el carro.

Va tancar la paradeta del seu cap, va pujar escales amunt i va començar amb la rutina de cada dia: tancar finestres que ja s'havia ventilat massa i tot i la humitat de la boira millor si es quedava fora; fer llits, preparar el dinar per tenir el plat a taula a l'hora precisa i un llarg etcètera que la portaria al llit a quarts d'onze, rendida per fora i trista, molt trista per dintre.

Un dia més, un de tants...

SEGONA VIDA

"Com m'agradaria deixar de follar i començar a fer l'amor! Estimar i sentir-me estimada!" Portava aquesta idea clavada al cervell des de feia dies però, un cop més, es va limitar a oferir el seu cos i, contràriament al que feien les seves companyes, també la seva ànima a canvi de sexe.

Cada vegada li costava més suportar la mirada buida de l'home que la mirava tombat sota el seu cos nu.

Què en pensaria la seva mare si la veiés? O encara més, seria capaç de reconèixer-la?

Algunes de les seves companyes trucaven a casa de tant en tant i donaven senyals de vida, però ella no ho havia fet mai. Els primers dies l'atabalament del viatge la va deixar tant confosa

que no hagués estat capaç d'explicar-los ni on era. Més tard, conforme van anar passant les setmanes, la trista realitat es va imposar i no podia digerir tot allò. Per tant, trucar per a què? Si no ho fas, li deien, la teva mare morirà de dolor pensant que has mort pel camí. Si ho faig, pensava, morirà sabent que és de la meva vida. Hi havia una tercera via, el camí que havien agafat les seves companyes: trucar de tant en tant pintant una realitat totalment oposada. D'això es tractava, oi? Per això havien vingut, no? Per lligar els gossos amb llonganisses...

Potser sí, potser un dia seria capaç d'inventar-se una història paral·lela i seria possible explicar-la a la seva estimada mare. Amb aquest pensament va tancar els ulls i va continuar donant plaer a un cos que preferia no veure.

AQUÍ ET QUEDES, MARGA!

L'informe ho diu ben clar, "Biòpsia estereotòxica en mesa prono de la mama izquierda" i, a sobre, en castellà, que sempre dóna més rigor a l'assumpte. Potser per això ho llegeixo i ho rellegeixo i cada vegada em sembla més contundent, tot i que en realitat què vol dir, exactament?; realment aquestes paraules, en posar-se les unes al costat de les altres, ben col·locadetes i deixant els espais adients, tenen un significat concret? Potser depèn de qui ho llegeix. A mi m'espanten cada cop que les veig. La Marga però no ha fet ni cas. Tant de bo sigui un bon senyal! O potser simplement és que està acostumada a veure'n de tots els colors i ja actua com un autòmat? I jo què sé!!! L'única cosa que sé és que vull fugir, anar-me'n lluny, sola, sense haver de donar explicacions... Però què dius beneïta? Que t'has begut l'enteniment? Com pots despreocupar-te de tot allò que depèn de tu? Que en farem de les teves motxilles?

És curiós com mentre vaig pensant i renyint amb els meus pensaments, el fil musical de la maleïda consulta es posa d'acord amb el destí: primer la meva estimada Luz Casal (serà casual?) i ara el meu benvolgut Fito que em recorda allò de "Lo contrario de vivir es no arriesgarse". Curios, oi? Potser he malbaratat massa part de la meva vida sense arriscar-me, anant sobre terra ferma i ara potser ja no hi sóc a temps.

La Marga entra i surt contínuament de la consulta amb aquest aire de superioritat, anant anunciant, sense que ningú li ho demani "Avui portem retard!", com si això fos cap novetat, com si passar allà la tarda fos la cosa més interessant,

com si a la vida no hi hagués res més a fer, com si pensés "jo he de ser aquí tota la tarda, així que vosaltres també"... Quina dona, la Marga!

És clar que per ella això és la rutina, el seu pa de cada dia, però no oblidis Marga que la teva rutina no és la meva rutina, que jo no el vull aquest pa, que jo no aspiro a passar-me tota la tarda escoltant el teu fil musical que em recorda que hi ha dones amb càncer de mama o homes que ens animen a viure arriscadament. Jo tinc coses importants a fer! Jo necessito sortir d'aquí! Jo necessito córrer pel carrer! Jo necessito sortir del carrer, sortir d'escena, SORTIR!!! Saps què et dic? Que aquí et quedes, Marga!

ANIVERSARI

No es va atrevir a entrar al llit sense tornar a acostar-se a la cambra de bany on havia deixat el telèfon, carregant-se.

Va tornar a mirar la pantalla que indicava que tot continuava igual, cap missatge nou per llegir.

No es podia queixar, tant a casa com a la feina i a les xarxes socials molta gent havia tingut una estona per a ella. Molts amics i familiars, molta gent d'aquí i d'allà, de prop i de lluny,... Molts menys ell!

Feia dies que els seus missatges escassejaven, no arribaven o es quedaven en una insulsa emoticona quan ja li havia posat prou els dits a la gola. Però ella, que sovint estava trista i enfadada, insistia fins a arribar a extrems ridículs. I dissimulava, constantment dissimulava davant d'ell per tal de donar sempre una imatge de dona perfecta i entregada.

Semblava mentida! Ella que anava pel món com una dona soldat, amb la cuirassa posada, fent valer les seves idees i el seu caràcter fort. Ella que se'n havia sortit d'una relació claustrofòbica i degradant que durant anys l'havia anul·lada. Ella que havia vist passar els seus anys fèrtils sense adonar-se'n que ja no tornarien i que amb això renunciava inconscientment al seu desig de ser mare. Ella que es deia tenir clar que no volia a ningú més instal·lat al seu sofà, ni al seu llit, ni a la seva taula. Ella, aquesta dona, avui es sentia ignorada, no estimada.

Una cosa és ser lliure i independent i una altra molt diferent estimar i deixar-se estimar, es deia.

Aquesta necessitat d'amor l'havia focalitzat en la persona equivocada quan va conèixer el seu ex i ho havia pagat prou car. I ara semblava tornar-ho a fer, tot i sabent molt bé que no s'ho podia

permetre de nou. Potser per això aquella nit, al entrar al llit, va tenir clar que un punt i apart s'estava obrint pas en la història i estava a punt d'instal·lar-s'hi i ella sabia molt bé que els punts i apart són prou irreversibles a la seva vida, una vida plena de comes, punts suspensius, moltes interrogacions i gens malament de punts d'exclamació. Se'l va quedar mirant amb tristor, va esclafir a plorar amb ràbia perquè sabia que aquest havia vingut per instal·lar-se i quedar-se i això l'allunyava per sempre del Pau. Sí, Pau; el de les emoticones soses es diu Pau; el que la va fer tornar a viure, a vibrar dintre i fora dels llençols, a cridar de plaer com mai no ho havia fet es diu Pau. I ara, en aquest moment, segur que és a casa seva amb un bourbon a la mà, totalment aliè al terratrèmol que la sacseja a ella; un terratrèmol que buida els seus ulls; uns ulls secs i oberts de bat a bat que demà faran parlar els companys de feina; uns companys que li faran broma imaginant per què fa aquest semblant de no haver dormit. I ella, com sempre, s'empassarà la ràbia i els seguirà el fil i amb algun joc de paraules els donarà a entendre que l'aniversari va acabar amb focs d'artifici i traca final. I ells li diran allò que li acostumen a dir: "Tu sí que saps viure la vida, Jana!" I ella els mirarà i somriurà ensenyant totes les dents, sense deixar-ne ni una, mentre els ulls ploraran per dintre.

I esperarà un any més...

GOTES DE FEL

Tota l'alegria marxa en un moment, dècimes de segon esmicolen el seu món interior. S'ha passat més de mitja vida aprenent a veure el got mig ple i, en un moment, sense voler-ho, fent valer la seva ingenuïtat, tot se'n va en orris i torna la tristor, el plor, la decepció.

Es diu a sí mateixa que el riure i el plor han de sorgir de dintre seu, no del comportament dels altres. L'altre, per molt estimat, no deixa de ser un altre, un ésser diferent que no ha de moure els fils del seu estat emocional. De la mateixa manera que ella és un altre per a ell i, com a altre, pot intentar inculcar hàbits, idees, acumular records i experiències però a la fi serà ell qui és amo i senyor del seu propi món, segurament molt diferent del que ella hauria volgut per a ell... I tanmateix el continuarà estimant...

